

КРЪВТА НА МАГА

ДЕЙВИД ХЕЪР

КРЪВТА НА МАГА

КВАРТЕТ ЗА ЛУННИТЕ ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Артлайн Студиос
София, 2017

David Hair
MAGE'S BLOOD
Copyright © David Hair, 2012
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Кръвта на мага
2017 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Превод: © 2015 Ивелина Минчева
Редактор: Мартина Попова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1612
жк. Лагера, ул. „Плуска“ № 54
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-092-0

Съдържание:

Пролог: Мрежата от души	9
1: Терзанията на император Константин (Първа част).....	14
2: Носи камъните си	35
3: Стандартите на Норос	50
4: Цената на ръката на дъщеря ти	71
5: Покорната дъщеря	84
6: Думи на огън и кръв	95
7: Скрити причини	104
8: Предателство	119
9: Забогатял	145
10: Воин на шихада	171
11: Дипломиране	176
12: Военен съвет	194
13: Връзка с врага	215
14: Пътят на север	219
15: Ходът на мага	241
16: Парче кехлибар	275
17: Пустинни бури	292
18: Лейди Мийрос	315
19: Подадена ръка	337
20: Предателство	352

21: Изчезнал и издирван	369
22: Кръжаци лешояди	385
23: Връщане към сърцето	391
24: Разцвет	417
25: Чакалите на Ахм	422
26: Прогорени символи във въздуха	431
27: Избледняла следа	442
28: Пророчества	450
29: Пратеник	461
30: Предрешен за кражба	469
31: Любовници	491
32: Призракът на едно куче	522
33: Саутпойнт	551
34: Разкрит	563
35: Гълтач на души и асасин	583
36: Шейпшифтър	602
37: Под повърхността	620
38: Немъртва	636
39: Планини по зазоряване	641
Епилог: Всеки край е начало	652

Посвещавам тази книга на съпругата си Кери.

Голям щастливец съм!

Също и с много любов на Брендън и Мелиса, моите деца;
на търпеливите ми тестови читатели (вие си знаете) и на
приятели и роднини навсякъде по света.

И здравей, Джейсън Айзъкс.

Пролог

МРЕЖАТА ОТ ДУШИ

Съдбата на Мъртвите

Какво се случва, когато душата напусне тялото? Дали настъпва Рай или пък Вечни мъки? Може би има прераждане? Или Единство с божественото. Или пък потъване в Забвение. Всеки от тези варианти, а и много други съществуват в различните вероизповедания на човечеството. Но ние, от Ордо Коструо, проповядваме, че когато душата се отдели от тялото, тя остава известно време тук, на Урте, като безплътно привидение. Може само да предполагаме дали след това просто изчезва или преминава в друго пространство и време. Едно обаче знаем със сигурност и това е, че магът може да влиза в контакт с тези привидения, да достига до знанията и усещанията на душите. Милиони от тях бродят по земите ни. Посредством комуникацията с тях е теоретически възможно да бъдеш наясно с почти всичко, което се случва на Урте.

АКАДЕМИЧЕН СЪВЕТ НА ОРДО КОСТРУО, ПОНТУС

*Планините Нимтая, Антиопия
юлсепт, 927
една година до Лунния отлив*

Слънчевите лъчи се процеждаха през пукнатините в източните планини, а от буницето се разнасяше тих плач. Купчините боклук се стелеха на пътя на вятъра, струпани край няколко порутени кирпичени къщурки. Треперещият писък се носеше из въздуха, приканваше хищниците. Скоро се появи чакал, дебнещ и душещ предпазливо. В далечината други негови себеподобни виеха и скимтяха, но тъй близо до жертвата си, той се движеше притихнал.

И ето: сред отпадъците и мръсотията лежеше повит в пелени вързоп, разклацан от леки конвулсии, а малки кафеникави крачета риташа свободно. Чакалът се огледа и продължи да пристъпва бавно

напред. Беззащитното новородено застина щом звярът се навдеси над него. Все още не можеше да осъзнае, че съществува, държало го доскоро в топлата си прегръдка, никога нямаше да се завърне. Малкото създание беше жадно, а студът хапеше все по-силно.

Звярът не виждаше дете пред себе си, а храна. Той отвори широко пасть.

Миг по-късно чакалът летеше във въздуха, а задните му крака се удариха силно в огромна скала. Животното се сгърчи в агония и опита да избяга като се свлече надолу по същия този склон, който така грациозно беше изкачило, а очите му се стрелкаха напосоки в търсене на опасността, която така и не бе успяло да надуши. Единият му заден крак беше разбит на парченца; не успя да стигне далеч.

Друпава маса, убита в парцали, се надигна и заприпльзва към звяра, който, оголил зъби, ръмжеше срещу ръка, която се насочи с камък срещу него, повдигна се и се стовари отгоре му. Чу се приглушен пукот и се разплиска кръв. Изпод мръсните дрипи се появи грубото лице на старица с плътна, твърда коса. Тя се наведе към чакала, докато устните ѝ почти докоснаха муцуната му.

И вдиша.

По-късно на същия ден старицата седеше с присвити под себе си крака в пещера, извисяваща се над пуста долина. Земята беше суха и напукана, а сенките и отблясъците на светлината играеха по голите скали. Тя живееше сама, без другико, който да сбърчи нос, погнусен от неприятната ѝ миризма на нечисто, или да отвърне очи от съсухреното ѝ лице. Кожата ѝ беше тъмна и суха, сплъстените ѝ коси бяха посивели, но въпреки това се носеше с леки, отмерени движения, докато наклаждаше огъня. Пушекът съобразително бе отвеждан навън през пукнатина в скалата – един от многото ѝ племенници беше издълбал комин и макар и в момента да не можеше да се сети за неговото име, лицето му изплува в съзнанието ѝ.

Периодично тя загребваше с лъжица вода и я изсипваше в присвитите устенца на новороденото, едно от десетките деца, изоставяни всяка година от жителите на селото, нежелани, обречени още от първата си глътка въздух. От нея единствено искаха да ги изпрати по пътя им към другия свят. Хората от селото я почитаха като светица и често търсеха нейната помощ; скриптуалистите се примиряваха с присъствието ѝ, често въобще не ѝ обръщаха внимание – все пак и те имаха своите грижи, свой вид смърт, на която да дават покой. Случваше се от време на време някой самозванец да се опита да прокуди „джадугара“ – вещицата, но рядко успяваше да го стори за дълго – отхвърлянето ѝ

често завършваше със злополуки. А ако пристигнеха на тълпи, тя бе почти неоткриваема.

Хората от селото желяеха тази връзка с предците си, която тя можеше да им осигури. Тя им казваше това, което имаха нужда да чуят, и в замяна получаваше храна, вода и топли грехи, както и нежеланите им деца. Никога не я питаха какво прави с тях – животът по тези земи беше суров, а смъртта чукаше на вратата. Недостигът беше неизменен спътник.

Детето в скута ѝ изпуска и устенцата му се разтвори гладно, а тя сведе очи към него без никаква емоция. Прародителка на своята собствена глутница, тя също беше чакал, но от един по-различен вид. На млади години и тя имаше любовници, дори беше заченала веднъж; беше момиче, което се превърна в жена и даде живот на много други. Джадугара все още бдеше над предците си – още една част от необозримата ѝ игра. Бе живяла по тези места много повече, отколкото някой можеше да си представи, престорено остаряваше и умираше и престорено бе замествана от друга в продължение на векове. Криптата в пещерата, където се считаше, че са заровени всички нейни предшественици, беше празна – или поне лишена от присъствието на нейни предци като наместо техните кости, тя бе заровила останки на случайни непознати. Понякога тя напускаше обиталището си и странстваше по света с най-различни облик и име, преобразявайки се от млада жена в посивяла старица като богинята на сезоните в соланската вяра.

Тя не нахрани детето, тъй като сметна, че ще е чисто разточителство, а нищо по тези земи не можеше да се прахосва, не и на таква място, още повече не и от нея – тя, която заплащаше толкова скъпо за силите си, нямаше да го допусне. Хвърли щипка прахец в огъня и загледа как пламъците му променят цвета си от бледо оранжево до наситено изумруден. Температурата се понижи за броени секунди, при все това, че пламъците се извисяваха все повече. Пушекът се състи, а нощта зорко го погълна.

Беше вече време. Тя взе един нож от купчината с всякакви незначителни предмети до коляното си и прониза бебето право в малките му гърдички. Очите ѝ срещнаха тези на детето за кратко, но в тях не се четеше нито размисъл, нито разкаяние. Беше изгубила способността си да изпитва такива емоции още като млада. Беше извършвала подобно нещо хиляди пъти, по десетки земи, простиращи се на два континента, през необозримо дългия си живот; за нея това беше необходимост – точно както бяха храната и водата.

Притисна острието дълбоко до ребрата на новороденото, заглушавайки краткия му писък. Малките устенца се разтвориха

и старицата притисна своите устни към тях. И вдиша... и беше изпълнена с нови сили, много повече, отколкото взе от чакала. Ако детето беше малко по-голямо, щеше да извлече и повече, но тя с радост приемаше всичко, изпречило се на пътя ѝ.

Положи телцето настрана, прясно месо за чакалите – тя бе взела, каквото ѝ беше нужно. Остави мъгливата енергия, която бе погълнала от детето, да се настани добре у нея. Презареди я по начин, по който само душата на някой друг можеше да го стори. Зрението ѝ се прочисти с подновена живителност. Преизпълнена с нови сили, тя възвърна чувствителността си към отвъдния свят, макар и да ѝ отне известно време – душите я познаваха и освен ако не бяха заставени, не се показваха наяве. Някои обаче бяха подчинени на волята ѝ и сред тях тя бе избрала своя фаворит. С напевен глас тя извика името му.

– Джанастхами – изрече тя, а от пръстите ѝ се виеха лепкавите пипала на магията ѝ.

Изречка огъня отново и възпламени запалилите се възлища, хвърли и още от праха, а пушекът стана по-плътен.

– Джанастхами, ела!

След няколко госта дълги минути нейният дух-пазител се появи от огъня, с празно изражение като неизрисувана карнавална маска. Очите му бяха бездънни ями, а устата му – безкрайна черна бездна.

– Сабиле – издиша той. – Усетих как детето умира... Знаех си, че ще ме повикаш.

Двамата се съвещаваха известно време, образи от съзнанието на духа преливаха в нейното: различни места и имена, спомени, въпроси и отговори. Когато той се затрудняваше с отговора на някой от нейните въпроси, се допитваше до останалите си сродници в онзи свят и получаваше отговорите чрез тях. Те бяха като мрежа от души, свързани помежду си с безброй много нишки и пазеха толкова много познание, че човешкият мозък щеше да се пръсне преди да успее да го обхване напълно. Но Сабиле не се отказваше, напращаше до предел съзнанието си с безкрайни факти и най-малки подробности от живота на милиони в търсенето на малките парченца познание, които щяха да сформират бъдещето. Джадугара се тресе от усърдието.

Изминаха часове, но за нея те бяха цяла вечност, в която галактики от знание се сформираха, процъфтяваха, разбиваха се на парченца и изчезваха. Тя се носеше сред морета от звуци и образи, потапяше се в необятните дебри на живота, ставаше свидетел на разговори между крале и техните подчинени, на пазарлъците на свещеници и молитвите на търговците. Сблъскваше се с живот и

смърт, с проявления на любов и убийства. Докато най-накрая не зърна лицето, което диреше, през очите на мъртво момиче, обитаващо кладенец в земите на Лакх – в един кратък миг, когато духът ѝ спря погледа си върху образ, разкрит от лекото потрепване на завеса, преди напливът на войски да я запрати настрана. Този единствен миг на проблясък беше достатъчен на Сабиле да се придвижи от душа на душа, ловувайки. Предусещаше плячката си наблизко, както паякът чувстваше дори далечното потрепване на края на паяжината си, и най-сетне беше сигурна: Антонин Мийрос най-сетне бе направил своя ход. Беше тръгнал на юг от свещените си земи в Йебусалим в търсене на начина да избегне войната – или поне да успее да оцелее. А колко се беше състарил; тя го помнеше на млади години: с целеустремен поглед, кипящ от енергия. Едва успя да се измъкне тогава, когато той и неговият орден избиха всички нейни близки – любими и роднини по кръвна линия, почти до един заличени. *Дано все още те съгледва за мъртва, Мийрос.*

Прогони Джанастхамите с раздразнен жест. *Е, явно великият Антонин Мийрос най-сетне е предприел нещо.* Бе се ровила достатъчно из постоянно изменящите се пътища на бъдещето, за да знае добре какво иска той, учудваше я единствено, че беше чакал толкова дълго, за да направи първата стъпка. Оставаше само една година до Лунния отлив и касаницата, която щеше да го последва. Подготовката бе в напреднал стадий, но Мийрос просто нямаше друг избор.

Той и Сабиле бяха Пророци; и двамата бяха предвидили възможните варианти на бъдещето пред тях. Бяха кръстосвали мислено шпаги в продължение на векове в борбата си с нишките на бъдещето. Тя можеше да чуе неговите въпроси и да предусети отговорите, които той получаваше – дори самата тя му бе изпратила някои от тях, предположения, родени от низ лъжи, крехки като нишки на паяжина.

Точно така, Антонин, ела на юг – приеми дара, който съм приготвила за теб! Вкуси живота отново. Вкуси смъртта.

Искаше да се засмее, но вместо това неусетно започна да хлипа, обзета от силната болка по всичко изгубено или от някое отдавна забравено чувство. Не се опита да прави преценки, просто усети привкуса и се наслади на новото усещане.

Слънцето се издигна високо на хоризонта и проникна в пещерата, която тя все още обитаваше: като стар паяк, омотан в дребни паяжини. До нея лежеше простряно студено дребно телце на детето.

ТЕРЗАНИЯТА НА ИМПЕРАТОР КОНСТАНТ (ПЪРВА ЧАСТ)

Светът на Урте

Названието Урте произтича от Уртих, земно божество при древните йоти. На Урте съществуват два известни ни континента, Юрос и Антиопия (наречен още Ахмедхаса). Въз основа на определени прилики в най-ранни артефакти и известно сходство между населяващите ги живи организми, някои учени предполагат, че в миналото двата континента са били свързани чрез Понтийския полуостров. Все още не съществуват конкретни доказателства, но едно е сигурно – без силата на магнетите, между континентите нямаше да има никаква връзка, тъй като са разделени от повече от петстотин километра непроходимо море. Предполагаме, че още в праисторически времена космическо бедствие предизвиква придвижването на месечината Луна в по-близка до Урте орбита, при което моретата стават по-бурни, плаването – невъзможно, а значителна земна маса е напълно разрушена.

АКАДЕМИЧЕН СЪВЕТ НА ОРДО КОСТРУО, ПОНТУС

*Палас, Северен Ронделмар, континента Юрос
2 юлсет, 927
една година до Лунния отлив*

Гървон Гейл вдигна качулката на наметалото си като разкаля се монах: поредният анонимен посветен в корианството. Обърна се към спътника си – елегантен мъж със сребристи коси, който пригладжаше замислено брадата си, вгледал се през решетките на прозореца. Играещите отблясъци светлина попадаха върху лицето му и заличаваха следите от годините.

– Забравил си да си свалиш губернаторския пръстен, Бел – отбеляза Гейл.

Мъжът се сепна от унеса си и прибра лесно разпознаваемия пръстен в джоба си.

– Заслушай се в звука на тълпите, Гървон – в гласа му не се усещаше възхищение, но определено се долавяше нотка на интерес, което беше рядко явление. – Само на площада сигурно има повече от сто хиляди души.

– Чух, че повече от триста хиляди ще присъстват на церемонията – отвърна Гейл, – но не всички ще останат за парадното шествие. Вдигни си качулката.

Белоний Вълт, губернатор на Норос, покри главата си с хладна усмивка и въздъхна едва забележимо. Гървон Гейл беше свикнал цял живот да бъде в сенките, но Вълт ненавиждаше тази потайност. Днешното събитие обаче не предполагаше да се демонстрира показност.

Поканен след леко почукване на вратата, още един мъж се вмъкна в тясната стаичка. Беше строен, с мургава кожа и къдрава, черна коса на лантрианец, облечен в изящни одежди от червено кадифе, а в ръката си носеше жезъл. Лицето му беше овално, с меки черти, пълтни женствени устни и тесни очи. Тръпки полазиха Гейл само от близостта до този човек, с която го връхлетя и парливото усещане на гностични защити. Параноя цареше навсякъде и най-вече в магьосническите среди на Църквата. Свещеникът отметна сплъттен кичур от черните си къдрици и размаха ръка, на която проблясваше пръстен.

– Скъпи господо от Норос, готови ли сте за Светото събитие?
Вълт целуна ръката му.

– Преизпълнени сме с нетърпение, милорд Крозиа – всички свещенослужители в корианството се отричаха от семейните си корени и приемаха фамилията Крозиа, но този човек беше кръвен роднина на графа на Болиу и бе смятан за една от изгряващите звезди на Църквата.

– Моля, наричайте ме Адамус, господо – свещеникът подпря жезъла си на стената и докато нахлузваше на главата си качулката на подобна сива мантия като на останалите, се подсмихна като дете, предрешено в костюм за забавление. – Да тръгваме.

Повече ги по тъмен коридор и рушащи се стълби. С всяка стъпка шумовете отвън ставаха все по-силни: боботенето и оживлението на хорската реч, тръбенето на тропнети и тътенът на барабани, песнопенията на свещениците и виковете на войниците, тропотът на хиляди тежки стъпки. Усещаха се дори през дебелите каменни стени; вибрациите сякаш се носеха по въздуха и пълпеха по кожата. На върха на стълбите се озоваха върху тясна вдадена тераса, от

която се откриваше гледка към Площад г'Акорд. Оглушителният тътен блокираше като стена всички техни сетива.

– Велики Кор! – изкрещя Гейл на Волт, който се усмихваше учудено.

Нито един то двамата не беше вече млад и зелен, но това, което се разкри пред тях, беше несравнима, невиждана за тях гледка. Те стояха пред Площад г'Акорд – сърцето на град Палас, който се намираще в сърцевината на Ронделмар – сърцето на Юрос, на Империята. Това могъщо място беше театралната сцена, на която пред очите на тълпа с внушителни размери се разыграваха безкрайните пиеси на политиката и властта. Огромни скулптори от мрамор и злато се извисяваха над насъбралите се под и върху тях хора, нищожно малки пред тези гиганти, неизменни наблюдатели на тържественото шествие. Колоните от войници преминаваха една след друга, тропотът от стъпките им бе техният ритъм, пулсът на тяхната мощ. Въздушни кораби кръжаха над тях, огромни птици-предвестници на войната, носещи се противно на гравитацията, хвърляйки плътни сенки под жаркото пладнешко слънце. Аленочервени флагове с изображенията на лъва на Палас, скиптъра и звездата на кралската фамилия Сакрекьор се развяваха от леките северни ветрове.

Погледът на Гейл се плъзна към кралската ложа, на двеста метра вляво от тях, по посока на която и легионерите вдигаха изпънати ръце за поздрав, докато преминаваха в марш. Отвисоко наблюдаваха Негово Величество императорът Констант Сакрекьор и болнавите му деца: дребни фигури в алени одежди и позлата. Отбрани херцози и владетели на тукашни и далечни земи, прелати и дори магове, всички бяха дошли да присъстват на това невиждано досега събитие.

На този ден жив човек щеше да бъде провъзгласен за светец. Гейл си подсвиркваше тихо, все още изумен как някой би могъл да си позволи подобно светотатство, но ако трябваше да съди по по-голямата част от тълпата – весела и тържествуваща, деянето явно бе сметнато за напълно нормално и уместно.

Кавалерийски отряд премина с бърза крачка покрай тях, последван от дузина слонове, заловени при последния Поход. След тях вървяха карнийски ездачи, водейки огромните си бойни гущери през стениите от хора, без да обръщат внимание на общите ахвания на тълпата. Страхovitите влечуги щракаха със зъби и съскаха, а ездачите с желязна дисциплина гледаха право напред, с изключение на случаите, в които трябваше да се извъртят, за да поздравят императора.

Гейл си спомни усещането при срещата с подобна сила по време на битка и леко потрепери. Бунтът в Норос: пленен погром, превър-

нал се в страшен човешки кошмар. Той го бе превърнал в това, което е сега: отне му както невинността, така и усещането за морал, и то за какво? Норос отново беше част от имперското семейство на нациите, за добро или за лошо. За империята бунтът беше като премигването на око – кратковременно протакане на завоевателните ѝ действия, но за Норос раните все още бяха открити.

Гейл бързо прогони тези мисли. Никой извън Норос не го бе грижа вече, а още по-малко тези хора тук. Той проследи с поглед сочещия пръст на свещеника и като по команда на лицето му се изписа удивление от прелитащия над Площад г'Акорд Хвъркат корпус; десетки летящи влечуги се задаваха в стегнати редици над покрива на Свещената катедрала „Сърце“, с бойни магове, възседнали ги за ездачите им; спираха за поздрав пред кралската лежа сред овалите на изпълнената с възхищение, но и с не по-малко страх тълпа. Челюсти по-дълги от човешки ръст цракаха, а зъби с дължината на мечове скърцаха злокобно, докато крилатите създания надаваха рев и блъваха огън: невъзможни същества, поддържани живи от магията.

Как въобще си и помислихте, че ще успеет да ги победит?

Последваха тропнети, а след тях настъпи внезапна тишина, докато бели знамена се издигаха от кралската лежа – недвусмислен знак към масите да замълчат, тъй като следваше речта на императора. Покорен на един човек, народът притихна, а дребната крехка фигура на трона се изправи на крака и пристъпи към кралската трибуна.

– Народе мой! – поде император Констант, пискливият му глас, усилен от гностични сили, отекна из целия площад. – Мой народе, днес съм преизпълнен с гордост и благоговение. Гордост от величието на всички нас, събрали се днес – хората на Ронделмар! С право са ни нарекли и най-великата нация на цял Урте! С право сме познати като децата на Кор! С право ние отсърждаме съдбата на останалото човечество! С право и вие, мои деца, сте много по-стойностни пред Бога, отколкото който и да е друг народ! Слава нам, за всичко което сме постигнали, изправени пред всякакви несгоди. Слава Кор, за гдето тъкмо на нас отреди своята мисия!

Констант продължи да величае хората си, а по този начин и самия себе си, изреждайки безбройните им подвизи от победата над Римонската империя и завладяването на Юрос до Походите през Моста на приливите и отливите и разгромяването на неверниците от Антиопия.

Мислите на Гейл се отнесоха в различна посока от тази на развътануваната историческа реч на императора. Смяташе се за щастливец, един от малкото, получил от образованието си по-истин-

ни знания. Арканумът, в който учеше, бе изразено светски и много по-малко сектантски от останалите. Според историята, която той бе учил, преди около петстотин години Юрос бил разпокъсан и най-влиятелната тогава Римонска империя властвала на по-малко от четвърт от континента като в териториите ѝ влизали земите на Римони, Силация, Верелон, цял Норос, Аргънди и Ронделмар. Войните не стихвали; династии плетели своите интриги и се сражавали помежду си в столицата Рома. Много вероизповедания, считани днес за езически, се борели за превъзходство. Разразявали се епидемии и глад. Моретата се бунтували непристъпни. Никой дори не подозирал, че отвъд източните морета съществува друг континент.

И така преди петстотин години всичко се променило: като лумнала в пламъци падаща звезда се появил Кориний и възпламенил всичко по пътя си. Бил наречен Кориний Спасителят, ала бил роден като Йохан Корин, син в благородническо семейство от провинция в покрайнините на Ронделмар. Той напуснал жестоките знатни дворове, за да се отдаде на по-скромен и обикновен живот на пътя. Йохан Корин странствал и проповядвал за свободната любов и други свои идилични идеи като привлякъл група последователи, която с времето бързо се разраствала и достигнала до близо хиляда млади души. Изгубени и заплени от думите му се рояли около него и обещанията му за избавление в следващия живот и безкрайно благоденствие в настоящия. Те се спускали на тълпи в малките градчета, откъдето били отлъчвани като нарушители на реда, докато така не достигнали определена провинция, която, в пристъп на тревога, потърсила помощта на разположен наблизко легионерски лагер. Войските се съгласили, че вече е време да се сложи край на безчинствата на Йохан Корин и поддръжниците му. Същата вечер цял легион войници обградили лагера на противника и в полунощ се спуснали към тях, за да ги задържат.

Последвалите събития се превърнали в легенда и част от Свещеното писание: разнесли се гласове и светлини и целият легион загинал от ръката на един мъж по много и най-различни начини. Намерили смъртта си и много от последователите на Корин, както и самият той, погубен от собствената си сестра и любовница Селена. Имало обаче и оцелели, които претърпели преображения: всеки от тях вече притежавал силите на полубожество, контролирал огъня и бурите, повдигал без усилия огромни скали или владеел мълниците и светкавиците. Те се превърнали в Благословените Триста, първите магове на света.

Изоставили проповедите на Корин за любов и разбирателство, те се впуснали в отомъщение към дръзналото да ги нападне градче

(запомнено днес като „прокълнатото място“) в разрушителна вълна. Тогава, осъзнали променената си същност, те обединили сили с един римонски сенатор в армия, способна да разгроми цели легиони, без да даде нито една жертва от своя страна. Заедно те унищожили Римонската империя, сринали до основи Рома и претворили света наново. Създали Рондийската империя.

Благословените Триста вярвали, че са получили силите си благодарение на Йохан Корин и заявили, че той е Посланика на Бога, който е отдал собствения си живот в замяна на магическите сили на последователите си. Не след дълго те се обявили за владетели на света на смъртните. Млади и всемогъщи, те преспивали с когото си пожелаат по земи навред и нашир. Отначало за тях не било от значение, че магическите сили на децата им намалявали с всяко едно кръвосмешение с простосмъртни, но с разрастването на потомството им из цял Юрос, което предявявало права над феодални владения, с нарастването на познанието за собствените им сили, те създали учебни заведения, където предавали знанията си един на друг, и учредили църква, в която проповядвали за своята божественост и пред останалото население.

Сега, пет века по-късно, хиляди носят кръвта на Благословените Триста: те са маговете. Тяхната власт, възплътена в императорската династия, във всички потомци на Съртейн, поел ролята на водач след преobraжението, сега се олицетворяваше от император Констант Сакрекьор. Самият Гейл можеше да проследи родословието си и да открие пряка връзка с един от Благословените Триста. *Аз съм един от тях*, мислеше си той. *Аз съм маг, макар че също така съм и от Норос*. Той избърна поглед към Белоний Вълт и след това към Адамус Крозиа, и двамата магове, и двамата – властници на Урте.

Адамус посочи към долния край на площада, сякаш се вживяваше в ролята на церемониал-майстор. Там се издигаше масивна статуя на Кориний с широко разперени ръце, точно както го бяха открили в утрото след Преображението: мъртъв, с кинжала на сестра си, забит в сърцето му. Всеки от Благословените Триста уверяваше, че е разговарял и получил наставления лично от Корин след смъртта му. Някои твърдяха, че в съзнанието им се е явила сестра му Селена, крецейки непристойни думи, макар че когато дошли на себе си на зазоряване, сред телата на легионерите от нея нямало и следа. Техните истории за случилото се се превърнали в Писанието: Йохан ги бе повел към преobraжението, а след това бил убит от покварената си сестра Селена. Той беше Божият син, а тя бе Погибелната вещица-блудница. Той се превърна в Кориний, Спасителят, почитан навред; тя се превърна в Кориния, Прокълнатата.